

LBRIS

We know
books

CHARLOTTE RIXON

iubirea
pierdută

APRILIE 2022

4.57 p.m.

E o zi neașteptat de caldă pentru aprilie și el transpiră, însă nu e numai din cauza vremii.

Rucsacul, atât de atent pregătit cu doar câteva ore în urmă, i se lipește de spinare. Umblă cu grijă prin mulțimea care îl cuprinde din toate părțile, în drum spre stadion. A fost acolo de atâtea ori, cunoaște locul ca pe propria casă.

Azi însă s-a prefăcut bolnav și, pentru prima oară în ani întregi, a ratat meciul.

Oamenii se revarsă acum pe străzi, un roi de furnici în maiouri albe cu roșu, însuflețiți de victoria neașteptată: 3-2 pe teren propriu, împotriva unui adversar de temut. Aerul e încărcat de euforia colectivă.

E ca o boală. O epidemie. În curând însă vor fi vindecați.

E aprins la față din cauza efortului, a greutateii rucsacului, a concentrării la numărătoarea inversă din capul lui.

Nu mai e mult. Doar câteva secunde până ce totul se va sfârși.

Inima îi bubuie în piept. Își dă seama că își ținuse respirația. Duce o mână la frunte ca și cum ar vrea să se liniștească și marea de oameni care se îndreaptă spre el - majoritatea bărbați, majoritatea

amețiți de băutură –, furnicile acelea în alb și roșu se amestecă înaintea ochilor lui ca înghițite de o ceață. Un amalgam în care nu se mai deosebește om de om: cincizeci și două de mii de oameni. E imposibil să îi percepi altfel decât ca pe o masă, o entitate în mișcare. Și-au pierdut cu totul individualitatea.

Victime colaterale.

Apoi însă din mulțime se desprinde un individ: o fetiță, nu mai mare de șase ani, ridicată pe umeri de tatăl ei, flutură o eșarfă. Părul prins în codițe, zâmbet larg.

E prea mult pentru el. Trage aer în piept, își ferește privirea, apleacă capul, merge mai departe. Cu pași mari, să se îndepărteze cât mai mult de fetiță.

Nu trebuie să se gândească la ei ca la niște indivizi.

Stadionul e la câțiva metri. De o parte și de alta a porților sunt agenți de pază, se asigură că toată lumea evacuează locul în siguranță. Iar în partea aceea merg VIP-urile după terminarea meciului. Știe că el va fi acolo, sărbătorind.

A planificat totul cu cea mai mare atenție.

Bâjbâie cu degetele în căutarea declanșatorului. Rostește o rugăciune scurtă, adresată nimănui în particular.

Apoi se oprește o secundă.

Își pleacă privirea către mâna liberă, pe care o răsuțește în fața ochilor, minunându-se la vederea ei. La liniile din palmă. La verdele vinețiu al venelor.

În trecere, cineva îl izbește peste umăr. A ajuns în dreptul intrării. Mai aproape de atât nu se poate.

A venit momentul.

La urma urmei, e la fel de ușor ca atunci când dai drumul unui balon.

Apasă pe buton și s-a dus.

PRIMA PARTE

APRILIE 2022**5.02 p.m.**

Clara

Femeia de lângă ea privește descumpănită șirul lavoarelor din baie.

- Funcționează pe bază de senzor, spune Clara zâmbind. Treci ușor cu mâna pe sub robinet. Vezi?

Își mișcă mâna sub robinet până când apa începe să curgă. E prea fierbinte – așa a fost dintotdeauna, nu știe de ce –, dar nu poate controla temperatura.

- Mulțumesc, spune femeia. Și săpunul?

Clara îi arată cu un gest sub oglinzile de pe perete din fața lor.

- Aici, spune. Tot automatic. Iar șervetele sunt aici. Neautomatizate.

Femeia îi zâmbește din nou. Clarei îi pare cunoscută, dar nu își amintește unde a mai văzut-o.

- Prima zi de lucru? o întreabă.

Plecase din birou de vreo cincisprezece minute, dar, la naiba! E duminică după-amiaza. Zi slabă pentru știri.

- Sunt liber-profesionistă, spune femeia întinzându-i mâna. Suplinitor pe timpul vacanței. Mă bucur să te cunosc. Sunt Natasha.

- Clara, spune Clara strângându-i mâna. Sunt...

Apoi își amintește că nu mai este editor social media. Nu de când a renunțat în favoarea unei poziții cu jumătate de normă, ca să se poată concentra asupra romanului pe care voia să îl scrie, după ce semnase cu un impresar literar.

– Eu lucrez în echipa care se ocupă de relația cu publicul.

– O, uau, se miră Natasha. Trebuie să fie foarte interesant.

„Dumnezeule, e cât se poate de plictisitor“, își zice Clara, dar, în schimb, mijeste ochii și o privește pe această Natasha, îi examinează ochii căprui și trupul zvelt. Oare unde a mai văzut-o? Clara se întreabă câți ani are. Nu își poate da seama.

– Îmi place inelul tău, spune Natasha și Clara își dă seama că tăcerea se prelungește prea mult.

– O, exclamă ea și aduce mâna ușor în dreptul pieptului. Safirul violet, mare, strălucește în lumina slabă a toaletei. Mulțumesc. Sincer vorbind, mie mi s-a părut dintotdeauna cam mare. Soțul meu e bijutier.

– E fabulos, spune Natasha venind un pas mai aproape și privind în jos spre inel. Montura este deosebită.

Politicoasă, Clara întinde mâna și o mișcă în toate direcțiile pentru ca Natasha să poată admira inelul din mai multe unghiuri. S-a obișnuit deja. Inelul este frumos, dar piatra e mare și grea pe degetele ei subțiri, nepotrivite pentru el. În fiecare dimineață, când îl așază pe deget, îi vine în minte o expresie de care nu poate scăpa: „Nu tu îl porți, el te poartă pe tine“.

– Câte carate?

Clara face ochii mari. O întrebare ușor îndrăzneță din partea ei. Privește mâinile Natashei, dar aceasta nu poartă bijuterii, cu excepția unui inel cu pecete, din aur, pe degetul gros.

– Patru, răspunde Clara, stânjenită acum. Dar safirul e mai greu decât aurul, prin urmare, nu e nici pe departe atât de impresionant pe cât pare.

– E splendid, spune Natasha. Trebuie că soțul tău te iubește foarte mult.

– Peste o lună sărbătorim zece ani de când suntem împreună, spune Clara fără niciun rost.

Zece ani de când inelul acela atârna greu pe degetul ei. Niciunul dintre ei nu plănuise asta. În ultima vreme părea că trăiau vieți complet separate.

– O, Doamne, în cazul acesta, probabil o să primești în curând și un inel Eternity.¹

– E posibil.

– Eu am divorțat anul trecut. Natasha își privește mâna stângă, lipsită de podoabe. Uneori, cred că îmi e dor de inel mai mult decât de fostul meu soț.

Hohotul de râs care urmează vorbelor pare forțat, aduce mai degrabă a suspin.

Clara nu vrea să-i spună adevărul, și anume că ea consideră inelele de logodnă niște relicve patriarhale și că dacă nu era slujba lui Thom, ea n-ar purta unul.

– Poți să îți cumperi singură un inel, spune, în schimb.

– Nu unul ca al tău. Nu dintr-un salariu de redactor suplinitor.

Clara dă din cap zâmbind cu înțelegere. Părăsesc toaleta împreună.

Clara lucrează de aproape douăzeci de ani pentru ziar și încă nu s-a obișnuit cu clădirea modernă de birouri care îl găzduiește acum.

După ce ziarul fusese cumpărat de unul dintre cele mai mari trusturi de presă din Marea Britanie, cu un an în urmă, s-au mutat la etajul șapte al clădirii impunătoare de sticlă. Are senzația că lucrează într-un aeroport imens – atmosfera fiind completată de agenții de pază de la intrare, care verificau gențile oamenilor de bombe, și un restaurant la etajul zece cu o terasă mai mare decât apartamentul ei, cu vedere asupra întregului oraș.

– Biroul redactorilor suplinitori e acolo, spune Clara zâmbind către Natasha, care se opriese lângă grupul de birouri unde stătea Clara, ca și cum nu mai știa unde era locul ei.

¹ Eternity ring (în engleză în original) este un inel de damă alcătuit dintr-o bandă de metal prețios pe care sunt montate diamante (n.tr.)

De cealaltă parte a biroului e agitație. Câțiva reporteri s-au adunat în fața unui ecran.

- Isuse Hristoase! exclamă unul.

Clara se încruntă.

- A, da, știu, spune Natasha. Mulțumesc. Mi-a părut bine de cunoștință. Știu că pare ciudat, dar dacă vrei să luăm vreodată prânzul împreună - sunt aici o lună. Nu cunosc pe nimeni. E pentru prima oară când lucrez la un ziar.

- Serios?

- Da. Până acum am lucrat numai pentru reviste. Săptămânale, firește. Dar totuși. Atmosfera dintr-o redacție de știri... Natasha privește spre grupul adunat în cealaltă parte a încăperii. E destul de intimidant.

Bărbații, gândește Clara. Ei o intimidează.

- Poftim, spune Clara scriindu-și numele și numărul de telefon de la birou pe o notiță adezivă. Lucrez cu jumătate de normă, dar sunt aici marțea, joia, vinerea și sâmbăta. Dă-mi un semnal.

Natasha ia bilețelul.

- Sigur, mulțumesc.

Clara se așază și apasă bara de spațiu a tastaturii. Ecranul monitorului prinde viață și ea introduce ascultătoare parola.

Privește încruntată lista din fața ei. Știrile mondene ale săptămânii ce trebuie distribuite pe platformele lor. Activitatea aceasta e banală, sub nivelul ei.

Însă este în regulă. Sau ar fi dacă ar lucra la roman, în zilele libere, așa cum ar trebui.

Privește lista până ce linkurile se tulbură în fața ochilor ei.

Apoi își accesează contul de Twitter. Pentru conturile ziarului folosește platforma dedicată, dar pentru contul ei personal preferă motorul de căutare implicit.

Ca întotdeauna, prima dată se uită în dreapta, unde apar subiectele de actualitate.

Cuvintele o surprind ca un foc de artificii.

Bombă Explozie VintagePark

Face click pe ultimul hashtag și fixează ecranul cu privirea, așteptând să se încarce materialul. Amintirile îi inundă mintea.

Atât de multe amintiri.

Primul se încarcă un videoclip cu imaginea neclară. Oameni care țipă și aleargă către cel care filmează.

- Dumnezeu mare, Dumnezeu mare! strigă persoana din spatele aparatului de filmat.

Închide videoclipul, se întoarce la hashtag și citește postările.

„Doamne, ceva a explodat lângă Vintage Park. Jur.”

„Oameni buni, nu vă apropiați de Vintage Park. Se întâmplă ceva acolo.”

„Cred că o bombă a explodat la câteva străzi distanță. Nu glumesc, s-a zguduit blocul. Sunt îngrozit.”

„Cineva a aruncat în aer stadionul. Ce naiba!!”

Clara se uită spre băieții de la știri. Aceștia vorbesc deja la telefoane, iar unul își ia haina și se îndreaptă către ieșire.

Clara accesează o altă filmare care se încarcă greu și se uită la cerculețul alb cum se învârtește în gol, pe ecran.

Vintage Park. Sâmbătă după-amiaza.

Poate a fost un meci în deplasare. Poate stadionul era pustiu.

Cu mâinile tremurând, caută programul stadionului. E acolo, negru pe alb. Newcastle City împotriva Norwich. Un meci pe teren propriu. El o învățase, cu ani în urmă. Echipa listată prima este cea care joacă acasă.

Ceea ce înseamnă că el a fost acolo.

Cum altfel? Din august până în mai, în fiecare sâmbătă după-amiaza, tot timpul cât durase relația lor. Fără excepție.

A fost acolo când a explodat bomba. Dar unde este acum?

MARTIE 2000

Benjamin

Tina fusese cea care îl convinsese să iasă. Nu avea chef, dar ea nu avea cu cine să meargă, iar lui îi place să ajute. Îi place să-i facă pe oameni fericiți.

Acestea fiind spuse, mâine lucrează, e tura lui la magazin. E obosit. Stând acolo, se întreabă dacă viața de student este ceea ce sperase sau, pur și simplu, e prea greu pentru el.

De când mama lui se îmbolnăvise, viața i se părea uneori prea grea.

Însă Tina e acolo, iar ea nu se mai satură de viață.

Îi place felul în care pentru ea totul e distractiv, și când îi întinde o halbă, cea de-a patra, îi zâmbește recunoscător și soarbe cu nesăț.

– Localul ăsta s-a deschis abia acum câteva luni, îi spune înghiontindu-l și strigând să se facă auzită peste ritmurile zgomotoase ale muzicii. De aceea mocheta încă nu e lipicioasă.

El privește mocheta. Este roșu cu alb, cu niște vârtejuri care îl fac să se gândească la galaxii îndepărtate pe cerul nopții. Îl dor ochii.

Soarbe iar din bere. Nu dansează. Nici în cluburi, nici la nunți, nici măcar acasă, când e singur. Nu e făcut pentru dans. Citise cândva un articol despre asta. Oamenii înalți nu sunt făcuți pentru

dans – durează prea mult ca mesajul să ajungă de la creier la membre... sau ceva de genul acesta. Dansatorii talentați sunt întotdeauna scunzi, ca jocheii.

Lângă el, Tina se leagănă ușor privind peste marginea paharului cu Jack Daniels și coca-cola pe ringul de dans. Li se va alătura în curând, imediat ce va zări pe cineva interesant. E ca un tigru la pândă.

Iar el va rămâne singur, la bar. Însă e în regulă. A ieșit, socializează, își amortțește simțurile cu fiecare halbă. Trăiește viața de student. Atât timp cât e acolo, în barul acela, bând bere, face ceea ce se presupune că trebuie să facă și, în cele din urmă, lucrurile vor începe să aibă sens. Negreșit.

– Dumnezeuule, exclamă Tina lovindu-l peste braț. Acela e Marcus Forbes?

Se uită în direcția în care arată ea.

Marcus Forbes este cel mai nou membru al echipei Newcastle City. Un atacant de nouăsprezece ani, care încă nu a dovedit că merită vreun bănuț din suma imensă pe care au plătit-o pentru el.

Ce viață trebuie să aibă Marcus! O viață pe care și Benjamin ar fi putut-o avea dacă viața lui nu ar fi luat-o într-o altă direcție.

– Nu, e prea înalt.

– Da, probabil ai dreptate. Păcat. Dintotdeauna mi-am dorit să mă văd cu un fotbalist.

Îi face cu ochiul.

– Ție îți place cineva? îl întreabă privind-l cu ochi scăpărători.

Îi place să își petreacă timpul cu Tina. Îi place felul ei simplu de a-l privi. Se cunoscuseră la magazin. Ea e blondă, drăguță, genul lui, teoretic, cu toate acestea...

Ieșiseră de câteva ori, după serviciu, doar ei doi, iar el nu reușise să își dea seama dacă puteau fi împreună sau nu.

Ea îl trata ca pe un amic, dar într-una dintre serile acelea, după ce băuse prea mult la Hand and Spear¹, îl sărutase în fața casei, apoi,

¹ Hand & Spear – hotel și restaurant în Weybridge, Surrey (n.tr.)